31970R1251

30.6.1970 *ÚŘEDNÍ VĚSTNÍK EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ* L 142/24

NAŘÍZENÍ KOMISE (EHS) č. 1251/70
ze dne 29. června 1970
o právu pracovníků zůstat na území členského státu po skončení zaměstnání v tomto státě

KOMISE EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského hospodářského společenství, a zejména na čl. 48 odst. 3 písm. d) této smlouvy a článek 2 Protokolu o Lucemburském velkovévodství,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu ([1]),

vzhledem k tomu, že nařízení Rady (EHS) č. 1612/68 ze dne 15. října 1968 ([2]) a směrnice Rady 68/360/EHS ze dne 15. října 1968 ([3]) umožnily, po řadě postupných opatření, zajistit volný pohyb pracovníků; že z práva pobytu získaného výdělečně činnými pracovníky vyplývá nezbytně právo přiznané těmto pracovníkům Smlouvou zůstat na území členského státu poté, co zde byli zaměstnáni; že je důležité stanovit podmínky pro výkon tohoto práva;

vzhledem k tomu, že zmíněné nařízení Rady a směrnice Rady obsahují příslušná ustanovení o právu pracovníků pobývat na území členského státu za účelem zaměstnání; že právo zůstat, uvedené v čl. 48 odst. 3 písm. d) Smlouvy, se proto vykládá jako právo pracovníka zachovat si bydliště na území členského státu, když tam přestane být zaměstnán;

vzhledem k tomu, že mobilita pracovních sil ve Společenství vyžaduje, aby pracovníci mohli být postupně zaměstnáni ve více členských státech, aniž by tím byli znevýhodněni;

vzhledem k tomu, že v první řadě je důležité zaručit pracovníkovi s bydlištěm na území členského státu právo zůstat na tomto území, když v tomto státě přestane být zaměstnán, protože dosáhl důchodového věku nebo z důvodu trvalé pracovní neschopnosti; že je však stejně důležité zajistit toto právo pracovníkovi, který poté, co byl po jistou dobu zaměstnán a měl bydliště na území některého členského státu, pracuje jako zaměstnaná osoba na území jiného členského státu a přitom si podrží své bydliště na území prvního státu;

vzhledem k tomu, že při stanovení podmínek, za kterých vzniká právo zůstat, je třeba přihlédnout k důvodům, které vedly ke skončení zaměstnání na území dotyčného členského státu, a zejména k rozdílu mezi odchodem do důchodu, běžným a předvídatelným ukončením produktivního věku, a pracovní neschopností vedoucí k předčasnému a nepředvídatelnému ukončení činnosti; že musí být stanoveny zvláštní podmínky pro případy, kdy dojde ke skončení činnosti následkem pracovního úrazu nebo nemoci z povolání nebo kdy manžel(ka) pracovníka je nebo byl(a) státním příslušníkem dotyčného členského státu;

vzhledem k tomu, že pracovník, který dosáhl konce svého produktivního věku, by měl mít dostatek času na rozhodnutí, kde chce mít konečné bydliště;

vzhledem k tomu, že z výkonu práva pracovníka zůstat vyplývá, že toto právo se vztahuje i na jeho rodinné příslušníky; že v případě úmrtí pracovníka v produktivním věku musí být rovněž uznáno, že si jeho rodinní příslušníci zachovávají právo na pobyt, a musí pro ně být stanoveny zvláštní podmínky;

vzhledem k tomu, že pro osoby, na které se vztahuje právo zůstat, musí platit rovnost zacházení ve srovnání s tuzemskými pracovníky, kteří ukončili svou výdělečnou činnost,

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Toto nařízení se vztahuje na státní příslušníky členského státu, kteří pracovali jako zaměstnané osoby na území jiného členského státu a na jejich rodinné příslušníky vymezené článkem 10 nařízení Rady (EHS) č. 1612/68 o volném pohybu pracovníků uvnitř Společenství.

Článek 2

1. Právo trvale zůstat na území členského státu má:

a) pracovník, který v době skončení své činnosti dosáhl věku stanoveného právním předpisem tohoto státu pro vznik nároku

([1]) Úř. věst. C 65, 5.6.1970, s. 16.
([2]) Úř. věst. L 257, 19.10.1968, s. 2.
([3]) Úř. věst. L 257, 19.10.1968, s. 13.

na starobní důchod a který byl v tomto státě zaměstnán alespoň dvanáct měsíců a bydlel zde nepřetržitě více než tři roky;

b) pracovník, který poté co nepřetržitě bydlel v tomto státě po více než dva roky, tam přestal pracovat jako zaměstnaná osoba následkem trvalé pracovní neschopnosti. Je-li tato pracovní neschopnost důsledkem pracovního úrazu nebo nemoci z povolání zakládající nárok na důchod, za který plně nebo částečně odpovídá některá instituce tohoto státu, není vyžadována žádná podmínka vztahující se na délku bydlení;

c) pracovník, který po třech letech nepřetržitého zaměstnání a bydlení na území tohoto státu pracuje jako zaměstnaná osoba na území jiného členského státu a přitom si zachová své bydliště na území prvního státu, do kterého se zpravidla vrací každý den nebo nejméně jednou týdně.

Doby zaměstnání takto splněné na území jiného členského státu se pro účely získání práv uvedených v písmenech a) a b) považují za doby splněné na území státu, kde má pracovník své bydliště.

2. Podmínky týkající se délky bydlení a zaměstnání stanovené v odst. 1 písm. a) a podmínky týkající se délky bydlení stanovené v odst. 1 písm. b) se nepoužijí v případě, že manžel nebo manželka pracovníka je státním příslušníkem dotyčného členského státu nebo ztratil(a) státní příslušnost tohoto státu sňatkem s tímto pracovníkem.

Článek 3

1. Rodinní příslušníci pracovníka uvedení v článku 1, kteří s ním bydlí na území členského státu, jsou oprávněni tam trvale zůstat, jestliže pracovník získal právo zůstat na území tohoto státu v souladu s článkem 2, a toto právo jim zůstává i po smrti pracovníka.

2. Jestliže však pracovník zemře v produktivním věku dříve, než získá právo zůstat na území dotyčného státu, jeho rodinní příslušníci jsou oprávněni tam trvale zůstat za podmínky, že

— pracovník v den svého úmrtí nepřetržitě bydlel na území tohoto členského státu po dobu alespoň dvou let, nebo

— k jeho úmrtí došlo v důsledku pracovního úrazu nebo nemoci z povolání, nebo

— pozůstalý manžel nebo manželka je státním příslušníkem tohoto členského státu nebo ztratil(a) státní příslušnost tohoto státu sňatkem s tímto pracovníkem.

Článek 4

1. Nepřetržité bydlení ve smyslu čl. 2 odst. 1 a čl. 3 odst. 2 může být doloženo prostředky, které jsou obvyklé v zemi bydliště. Není ovlivněno dočasnou nepřítomností nepřesahující dohromady tři měsíce za rok, ani delšími dobami nepřítomnosti v souvislosti s výkonem vojenské služby.

2. Doby nedobrovolné nezaměstnanosti řádně zapsané příslušným úřadem práce a doby nepřítomnosti v práci v důsledku nemoci nebo úrazu jsou považovány za doby zaměstnání ve smyslu čl. 2 odst. 1.

Článek 5

1. Oprávněná osoba může uplatnit právo zůstat ve lhůtě dvou let od vzniku tohoto práva v souladu s čl. 2 odst. 1 písm. a) a b) a článkem 3. Během tohoto období může vycestovat z území členského státu, aniž tím je toto právo dotčeno.

2. Pro výkon práva zůstat není předepsána žádná formalita ze strany osoby oprávněné.

Článek 6

1. Povolení k pobytu pro osoby, na které se vztahuje toto nařízení, musí být

a) udělováno a prodlužováno bezplatně nebo po zaplacení částky nepřevyšující poplatky a dávky, které platí vlastní státní příslušníci za vydání nebo prodloužení platnosti průkazů totožnosti;

b) platné na celém území členského státu, který je udělil;

c) platné nejméně pět let a automaticky prodloužitelné.

2. Doby přerušení pobytu nepřesahující šest po sobě jdoucích měsíců nemají vliv na platnost povolení pobytu.

Článek 7

Právo na rovné zacházení stanovené nařízením Rady (EHS) č. 1612/68 se vztahuje také na osoby, na které se vztahuje toto nařízení.

Článek 8

1. Tímto nařízením nejsou dotčena žádná ustanovení právních a správních předpisů členského státu, která jsou pro státní příslušníky ostatních členských států příznivější.

2. Členské státy usnadní opětovný pobyt na svém území pracovníkům, kteří vycestovali z tohoto území poté, co zde delší dobu trvale bydleli a byli zde zaměstnáni a kteří se tam chtějí vrátit, když dosáhli důchodového věku nebo jsou trvale neschopní práce.

Článek 9

1. Komise může s přihlédnutím k vývoji demografické situace Lucemburského velkovévodství na žádost tohoto státu stanovit podmínky odlišné od podmínek stanovených v tomto nařízení, pokud jde o výkon práva zůstat na lucemburském území.

2. Komise rozhodne s uvedením důvodů do dvou měsíců poté, co jí bude předložena žádost doložená odpovídajícími údaji.

Komise oznámí své rozhodnutí Lucemburskému velkovévodství a uvědomí o něm ostatní členské státy.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne 29. června 1970.

Za Komisi

Jean REY

předseda